

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **N. T. T.**, nar. X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, X
zastoupené Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, Příkop 834/8,
602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2018, č.j. MV-143929-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 2. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 12. 2. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2018, č.j. MV-143929-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 9. 10. 2017, č.j. OAM-664-24/ZR-2016 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení žalobkyně k trvalému pobytu na území České republiky (výrok I.) a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok II.).

[II] Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě popsala, že se dne 19. 11. 2014 dostavila do jazykové školy, účastnila se zde jazykové zkoušky a poté jí bylo předáno osvědčení o znalosti českého jazyka na úrovni A1, které převzala v dobré víře, že jazykovou zkoušku úspěšně vykonala. Toto osvědčení v dobré víře předložila v řízení o povolení k trvalému pobytu. Mezi žalobkyní a žalovanou není sporu o tom, že žalobkyně se zkoušky osobně zúčastnila a bylo jí předáno osvědčení o znalosti českého jazyka. Sporné je, zda osvědčení převzala v dobré víře, že zkoušku vykonala, a v dobré víře je předložila ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu.
3. Žalobkyně k tomu uvedla, že neměla žádný důvod pochybovat o oprávněnosti vydání osvědčení. Žalobkyně měla za to, že zkoušku složila úspěšně, a to právě proto, že po jejím ukončení obdržela předmětné osvědčení. Pokud žalovaná uvádí, že žalobkyně si musela být s ohledem na předchozí neúspěšný pokus vědoma, že zkoušku nesložila úspěšně, pak žalobkyně namítla, že jí není známo, jak měla zkouška probíhat. Pouze ví, že zkoušku musí vykonat a předložit osvědčení o znalosti českého jazyka k žádosti o trvalý pobyt. O to, jaký má být průběh zkoušky, jak probíhá hodnocení, z kolika částí se zkouška skládá a o další podrobnosti se zkouškou spojené, se nikdy nezajímala. Většina občanů Vietnamu po pěti letech pobytu v České republice, což je podmínkou pro povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců, český jazyk alespoň na úrovni A1 ovládá. Proto se na zkoušky nepřipravují a na zkoušku chodí opakovaně, dokud ji nesloží a nezískají osvědčení o znalosti českého jazyka. Řada z nich zkoušku na první pokus nesloží a uspěje až na druhý či třetí pokus, což je i případ žalobkyně. Někteří občané Vietnamu chodí na zkoušku 5x – 6x, než uspějí. Žalobkyně se nikdy nezajímala o průběh zkoušky, bodové hodnocení atd. Zajímalo jí pouze to, zda dostane osvědčení či nikoli. Žalobkyně nemohla předpokládat, že by jí osvědčení mohlo být vydáno, aniž by zkoušku složila úspěšně. Závěr žalované, že žalobkyně si musela být s ohledem na předchozí neúspěšný pokus vědoma, že zkoušku nesložila úspěšně ani podruhé, není logický. Žalovaná tuto svoji úvahu nijak neobjasňuje. Žalobkyně zdůrazňuje, že se o průběh zkoušky a o pravidla zkoušení nikdy nezajímala. Osvědčení o znalosti českého jazyka pro ni bylo jen dalším potřebným dokladem k žádosti o pobyt. Při každé zkoušce vždy dělala vše podle požadavků zkoušejících, poprvé jí pak bylo sděleno, že zkoušku nesložila, a podruhé jí bylo vydáno osvědčení. O tom, že by k úspěšnému složení zkoušky z českého jazyka mělo být nezbytné i vykonání ústní části zkoušky, ji nikdo neinformoval a o této skutečnosti se dozvěděla teprve v průběhu tohoto řízení. Není zřejmé, jak podle žalované mohl průběh předchozí neúspěšné zkoušky vzbudit v žalobkyni pochybnost, že druhou zkoušku nesložila a osvědčení jí nemělo být vydáno. Naopak, zkouška probíhala stejným způsobem jako při prvním pokusu s tím rozdílem, že v druhém případě se žalobkyně domnívala, že zkoušku úspěšně složila, když jí bylo předáno osvědčení o jejím složení. V případě, že by byl

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

průběh zkoušky jiný, mohlo by to v žalobkyni vzbudit pochybnosti, avšak vzhledem ke stejnému průběhu zkoušky, nebylo důvodu domnívat se, že je něco v nepořádku. Žalobkyně podotkla, že požadovaná znalost je na úrovni A1, tj. na úrovni, která je pouze základní, a jedná se o úroveň jazykových znalostí v rozsahu nejnutnější komunikace s okolím. Uživatel jazyka na úrovni A1 není obecně schopen v daném jazyce porozumět pravidlům skládání zkoušky, ať už v mluvené formě (od zkušebních komisařů na místě) či ve formě psané (tedy na webovém serveru provozovaném jazykovou školou). Závěr žalované, že žalobkyně si musela být na základě předchozí neúspěšné zkoušky vědoma, že zkoušku nesložila ani podruhé, je nelogický a nepodložený a nemůže být podkladem pro zpochybňování její dobré víry, když převzala osvědčení o zkoušce z českého jazyka a toto předložila v řízení o povolení k trvalému pobytu.

4. Žalobkyně dále uvedla, že jak vyplývá z výše uvedeného, ke zkoušce z českého jazyka se dostavila, zúčastnila se jí, v dobré víře převzala osvědčení o zkoušce z českého jazyka a toto osvědčení v dobré víře použila v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Její jednání neobsahuje žádný podvodný prvek. To je významné z hlediska výkladu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je totiž transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“), který upravuje právo členských států zrušit povolení k pobytu získané podvodem. To znamená, že nikoli každé uvedení údajů, které neodpovídají skutečnosti, je důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu. Směrnice vyžaduje, aby bylo prokázáno podvodné jednání cizince, což však v případě žalobkyně prokázáno nebylo. Směrnice při tom obsahuje pravidlo, že vnitrostátní úprava nemůže být pro cizince méně výhodná než Směrnice. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tak v části, která stanoví, že *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti*, v rozporu s čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice, neboť neobsahuje požadavek, aby se jednalo o podvodné jednání ze strany žadatele. Judikatura Evropského soudního dvoru hovoří desítky let zcela jasně a nepochybně o tom, že evropské právo jako celek má přednost před vnitrostátními předpisy a že soudní a jiné orgány jsou povinny upřednostnit právo evropské, viz rozsudek ESD ze dne 15. 7. 1964, ve věci C-6/64 Costa vs. ENEL. V návaznosti na rozsudek ESD ze dne 9. 3. 1978, ve věci C-106/77 Simmenthal SpA, bylo upřesněno, že princip aplikační přednosti se projevuje povinností vnitrostátního soudce nebo jiného orgánu nepoužít jakékoli ustanovení vnitrostátního práva, které je v rozporu s právem Společenství. V této souvislosti upozorňuje žalobkyně na zásadu přímého účinku směrnice, kdy se ustanovení směrnice může dovolávat i fyzická osoba, přestože směrnice implementována nebyla nebo byla implementována chybně. Žalobkyně si dovoluje odkázat na rozsudek ESD C-148/78 Ratti a rozsudek ESDC-152/84 Marshall. Žalobkyně měla za to, že uvedené ustanovení Směrnice je dostatečně jasné a určité, aby je mohl následovat přímý účinek. Je třeba, aby se vnitrostátní orgány členských států řídily i tzv. zásadou nepřímého účinku směrnice, tedy že obsah směrnice musí být brán v úvahu při interpretaci odpovídajících vnitrostátních předpisů. Zásady nepřímého účinku se užívá v případě, že směrnice nesplňuje podmínky pro naplnění zásady přímého účinku. Tedy, pokud by se soud neztotožnil se závěrem o přímém účinku čl. 9 odst. 1 písm. b) Směrnice [správně: čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice, pozn. soudu], nemůže být opomenut nepřímý účinek citovaného ustanovení.

5. Žalobkyně dále uvedla, že podle § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou správní orgány oprávněny zamítnout žádost v případě, že jsou v náležitostech uvedeny údaje, které neodpovídají skutečnosti, a současně musí být tyto údaje podstatné pro posouzení žádosti. Údajem podstatným pro posouzení žádosti, který je uveden v náležitostech žádosti, je dle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců údaj o dosažení požadované znalosti českého jazyka žadatelem (žalobcem). Předložený doklad je osvědčením o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Toto osvědčení tedy potvrzuje, že osoba, které bylo vydáno, má znalosti českého jazyka na úrovni vyžadované pro udělení povolení k trvalému pobytu. Aby správní orgány mohly platnost povolení k trvalému pobytu zrušit z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musela by žalobkyně předložit padělaný anebo pozměněný doklad, k čemuž však i dle tvrzení žalované ani ministerstva nedošlo, nebo by musel předložený doklad osvědčovat znalost českého jazyka, kterou by však žalobkyně neměla (což je v rozporu se Směrnicí, viz bod 2 žaloby). Žalovaná žádné dokazování ohledně skutečné jazykové vybavenosti žalobkyně neprovedla a její závěry jsou tak spekulativního charakteru. Aby totiž bylo možno tvrdit, že osvědčení o znalosti českého jazyka obsahuje nepravdivý údaj, musely by správní orgány prokázat, že žalobkyně ve skutečnosti znalost českého jazyka na úrovni A1 nemá. To, že údajně zkoušku nesložila úspěšně, ještě neznámá, že nemá znalost českého jazyka na úrovni A1. Žalovaná i prvoinstanční správní orgán pochybily, když zrušily platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť k tomu nebyly splněny podmínky a takový postup neodpovídal skutkovému stavu, neboť náležitost předložená správnímu orgánu neobsahovala údaj, který by neodpovídal skutečnosti, nebo se to alespoň nepodařilo správním orgánům prokázat.
6. Dále žalobkyně konstatovala, že osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území je veřejnou listinou a z tohoto titulu mu svědčí presumpce správnosti. Z napadeného rozhodnutí ani z prvoinstančního rozhodnutí není zjevné, na základě čeho jsou sdělení ředitele a jakési záznamové archy školy upřednostňovány a hodnoceny jako důkaz s vyšší právní silou oproti veřejné listině – osvědčení o znalosti českého jazyka. Osvědčení o znalosti českého jazyka je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu a jako takové může být zrušeno pouze podle § 156 odst. 2 správního řádu. Pouze ten, kdo je vydal, může osvědčení zrušit vydáním usnesení. K vydání takového usnesení však škola nepřistoupila, a tudíž osvědčení nebylo zrušeno a je platné. Není zřejmé, proč škola na jednu stranu tvrdí, že žalobkyně zkoušku nevykonala, a na druhou stranu nepřistoupila ke zrušení osvědčení o znalosti českého jazyka. Žalovaná pochybila, pokud tuto skutečnost se školou nevyjasnila. Žalobkyně v této souvislosti poukázala např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č.j. 2 As 170/2015-58, v němž soud učinil závěr, že *„vysokoškolský diplom je, stejně jako vysvědčení o státní závěrečné zkoušce a dodatek k diplomu, osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu a rektor veřejné vysoké školy je oprávněn jej zrušit podle § 156 odst. 2 téhož zákona, jestliže byl vydán v rozporu se zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, či jiným právním předpisem. V každém individuálním případě je však třeba vážit přiměřenost takového postupu, stejně jako ochranu práv absolventa, jichž bylo nabyto v dobré víře.“* Uvedený závěr se tedy obecně týká postupu při zrušení osvědčení, které bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy. Osvědčení o znalosti českého jazyka, které bylo žalobkyni vydáno střední školou v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky (dále jen „vyhláška č.

348/2008 Sb.“), je tedy možné zrušit pouze postupem dle § 156 odst. 2 správního řádu, a to uvedenou střední školou, bylo-li vydáno v rozporu s právními předpisy. Současně je třeba vážit přiměřenost takového usnesení i ochranu práv žalobkyně, nabyla-li je v dobré víře.

7. Žalobkyně dále zopakovala, že z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že se musí jednat o údaje „podstatné“ pro posouzení žádosti. Nezbytnost, a tedy i podstatnost, zkoušky z českého jazyka pro posouzení žádosti o trvalý pobyt však nemá oporu v žádném ustanovení Směrnice. Podle čl. 5 odst. 2 Směrnice, členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. Dodržování integračních opatření však není totožné s požadavkem na předložení osvědčení o zkoušce z českého jazyka. Za dodržování integračních opatření by bylo možno považovat, kdyby byla stanovena povinnost navštěvovat kurzy českého jazyka. Jednalo by se o aktivitu státu zacílenou na integraci cizince, které by se cizinec musel účastnit.
8. Žalobkyně uzavřela, že předložila v řízení o žádosti o povolení k pobytu osvědčení o znalosti českého jazyka, které jí bylo vydáno po vykonání zkoušky. Žalobkyně se domnívala, že toto osvědčení je jí vydáváno na základě úspěšného složení zkoušky z českého jazyka. Pokud tomu tak nebylo a došlo k pochybení na straně školy, která předmětné osvědčení vydat neměla, pak tato skutečnost nemůže být přenášena na žalobkyni. Ta totiž předmětné osvědčení nabyla v dobré víře, v dobré víře jej předložila v řízení o žádosti a po celou dobu svého pobytu na území na základě povolení k trvalému pobytu je v dobré víře, že toto povolení získala oprávněně. Ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu jsou správní orgány povinny šetřit práva nabytá v dobré víře, tedy žalobkyně má za to, že i kdyby snad správní orgány prokázaly, že žalobkyniny znalosti neodpovídaly úrovni A1 v době konání zkoušky, nemůže tato skutečnost vést ke zrušení pobytu, neboť žalobkyně se domnívala, že zkoušku úspěšně složila a veškeré okolnosti tomu napovídaly.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 15. 5. 2018, v němž konstatovala, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba dle jejího názoru nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[IV] Replika žalobkyně

10. Žalobkyně v replice ze dne 13. 6. 2018 stran absence její dobré víry uvedla, že její dobrá víra se vztahuje k úspěšnému složení zkoušky a převzetí osvědčení, a nikoli k obsahu právního předpisu. Žalobkyně se dostavila ke zkoušce, aniž by si ověřovala obsah označené vyhlášky či jiných právních předpisů. U zkoušky postupovala dle pokynů zadávající osoby, vyplnila odpovědní formuláře, které poté odevzdala. Následně jí bylo vydáno osvědčení, proto se žalobkyně domnívala, že zkoušku úspěšně složila, když tomu nasvědčovaly veškeré skutečnosti. Žalobkyně nedostala zpět odpovědní listy ani jakoukoli zpětnou vazbu, kdy by jí bylo sděleno, že u zkoušky neuspěla či že nedosáhla určitého nezbytného počtu bodů.
11. Žalobkyně dále uvedla, že je schopna porozumět jednoduchým pokynům, jako např. kam a kdy se má dostavit, že má předložit doklad totožnosti a vstoupit do místnosti, kdy má

zahájit a kdy ukončit vyplňování testu a že má křížkem označit správnou odpověď (navíc u většiny těchto úkonů vidí, co činí ostatní účastníci zkoušky, případně z grafické úpravy formuláře testu dovodí, jak postupovat). Na druhou stranu, při jazykové úrovni A1 není uživatel jazyka schopen porozumět složitým konstrukcím o nutnosti dosažení určité procentuální hranice pro získání možnosti účastnit se posléze ústní části zkoušky a následkům nedosažení této bodové hranice. Žalobkyně stejně jako v minulosti při prvním pokusu vyplnila test a když po jeho vykonání obdržela osvědčení, oprávněně se domnívala, že byla u zkoušky úspěšná. Při jejím předchozím neúspěšném pokusu o složení zkoušky postupovala stejným způsobem a poté jí bylo sděleno, že zkoušku nesložila; v případě druhého pokusu jí žádná osoba nesdělila, že zkoušku nesložila, a namísto toho jí bylo předáno osvědčení. Z těchto skutečností tedy žalobkyně logicky dovodila, že zkoušku složila. V této souvislosti pak žalobkyně uvedla, že se žalovaná ani prvoinstanční správní orgán vůbec nezabývaly otázkou, z jakého důvodu předmětná škola osvědčení vydala, pokud žalobkyně jazykovou zkoušku nesložila. Žalobkyně měla za to, že pokud skutečně nedošlo k dosažení potřebné bodové hranice, a škola přesto žalobkyni osvědčení vydala, pak se jedná o pochybení na straně jazykové školy, což však nemůže být kladeno k tíži žalobkyně. Žalobkyně byla po celou dobu od předání předmětného osvědčení v dobré víře, že toto je vydáno po právu, v dobré víře tohoto osvědčení užila v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu a v dobré víře byla po celou dobu svého pobytu na území. Žalobkyně tedy získala povolení k trvalému pobytu v dobré víře a je nezbytné, aby toto její právo bylo šetřeno ve smyslu zásady šetření práv nabytých v dobré víře vyjádřené v § 2 odst. 3 správního řádu.

12. Žalobkyně dále konstatovala, že z vyjádření žalované plyne, že se domnívá, že dle Směrnice postačuje ke zrušení povolení k pobytu podvodné jednání kohokoliv, nikoliv konkrétního dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Ustanovení. čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice stanoví, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta lze odejmout, bylo-li zjištěno, že toto právní postavení bylo získáno podvodem. Podvodem se obecně rozumí úmyslné a vědomé uvedení další osoby v omyl, využití takového omylu, případně zamlčení podstatné skutečnosti. Jestliže však žalobkyně nevěděla o tom, že nesložila zkoušku podle interních pravidel školy, nemohla vědomě a úmyslně uvést třetí osobu v omyl, tohoto omylu využít nebo něco zamlčet. Směrnice navíc požaduje, aby takové jednání bylo zjištěno, tj. postaveno na jisto, k čemuž rovněž nedošlo, a to ani v případě nesprávného výkladu Směrnice žalovanou – žalovaná totiž neprokázala, tedy nezjistila (a ani nezjišťovala), zda došlo k podvodnému jednání u jiné osoby. Žalovaná tedy (nesprávně) tvrdí, že dle Směrnice postačuje zjištění podvodného jednání jakékoli osoby, přičemž však v řízení žádné takové podvodné jednání nezjistila a nezjišťovala.
13. K žalovanou uvedeným rozhodnutím soudů, kdy obsah veřejné listiny byl vyvrácen důkazem opaku, žalobkyně uvedla, že ve všech případech se jednalo o situace, kdy tyto osoby samy činily něco, co bylo v rozporu s obsahem listiny, a tedy nutně musely mít povědomí o tom, že listina neodpovídá skutečnosti – v prvně uvedeném případě žalobkyně v určitém období vůbec nepodnikala a neměla žádné příjmy, přesto předložila platební výměr, který dokládá existenci příjmů; v druhém případě žalobce uváděl nesprávné údaje o datu narození apod. a tyto dokazoval cestovním dokladem, přičemž však znal své skutečné datum narození a byl si vědom toho, že cestovní doklad obsahuje nesprávné údaje; ve třetím případě žalobce nestudoval (nebyl zapsán ke studiu, nenavštěvoval školu), přesto předložil potvrzení o studiu. V nyní projednávaném případě však žalobkyně nebyla osobou schopnou posoudit svou jazykovou úroveň na stupnici evropského referenčního Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rámce, takovou osobou je akreditovaná jazyková škola, která žalobkyni vydala osvědčení, proto měla žalobkyně za to, že její jazyková úroveň je minimálně na úrovni A1, a současně měla za to, že osvědčení odpovídá skutečnosti.

[V] Posouzení věci soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Soud o věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaná s tímto postupem vyjádřily souhlas.
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, *cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný osobou uskutečňující zkoušku znalosti českého jazyka v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem vydaným podle § 182a odst. 1 písm. a) (dále jen „zkouška z jazyka“), není-li dále stanoveno jinak.*
20. Podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti.*
21. Podle čl. 9 odst. 1 písm. a) Směrnice, *dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem.*
22. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti.
23. Ministerstvo přípisem ze dne 22. 3. 2016, č.j. OAM-664-1/ZR-2016, oznámilo žalobkyni zahájení řízení z moci úřední ve věci zrušení žalobkynina povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že k žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu předložila žalobkyně Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 13. 5. 2015 (dále jen „Osvědčení“) vystavené Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín IV, Heverova 191 (dále jen „jazyková škola“), kde je uvedeno, že žalobkyně dne 19. 11. 2014 vykonala zkoušku znalosti českého jazyka. Sdělením jazykové školy ze dne 16. 11. 2015 však bylo ministerstvo informováno, že žalobkyně dne 19. 11. 2014 sice konala předmětnou jazykovou zkoušku, avšak zkoušku nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení ani duplikát osvědčení. Současně jazyková škola sdělila, že se ze strany žalobkyně jednalo o opakovaný pokus složení zkoušky a že výsledky této opakované zkoušky byly následující: „Čtení s porozuměním“ 0 bodů (správně má být 9 bodů, pozn. soudu, viz níže), „Poslech s porozuměním“ 1 bod, „Psaní“ 18 bodů, „Ústní zkouška“ nekonala; minimální počet bodů byl dán 12 body. Poté, co bylo první rozhodnutí ministerstva ze dne 20. 7. 2016, č.j. OAM-664-13/ZR-2016, o zrušení platnosti žalobkynina povolení k trvalému pobytu s prvopisem potvrzuje H. K.

pobytu, zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2016, č.j. MV-108084-4/SO-2016, a věc byla vrácena ministerstvu k novému projednání a rozhodnutí, byl správní spis doplněn o materiály týkající se žalobkyniny jazykové zkoušky, a to (i) Evidenční list uchazeče – žalobkyně konala na jazykové škole zkoušku podruhé a neuspěla, (ii) odpovědní listy k písemné části zkoušky skládající se ze „*Psaní*“, kde žalobkyně získala 18 bodů, „*Poslechu s porozuměním*“, kde žalobkyně získala 1 bod, a „*Čtení s porozuměním*“, kde žalobkyně získala 9 bodů, a (iii) Potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, kde jsou zaznamenány výsledky písemné části zkoušky a ze kterého vyplývá, že ústní část zkoušky žalobkyně nepodstoupila. Všechny uvedené listiny jsou označeny jedinečným kódem, který byl přidělen žalobkyni (CZ-2014-248). Z těchto dokladů je tedy patrné, že se žalobkyně ke zkoušce dostavila opakovaně, že u písemné zkoušky neuspěla a ústní část zkoušky nekonala. Žalobkyně tedy zkoušku nevykonala.

24. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyni dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona jí byla stanovena lhůta k vycestování z území. Prvoinstanční správní orgán na základě obsahu správního spisu uvedl, že žalobkyně prokazatelně nesplnila písemnou část zkoušky a ústní část zkoušky neabsolvovala, proto nebyla oprávněna prokazovat se vydaným osvědčením. Žádost udělení povolení k trvalému pobytu byla kladně vyřízena i proto, že žalobkyně doložila Osvědčení, přičemž následně bylo zjištěno, že při zkoušce neuspěla, zkoušku nesložila a Osvědčení jí nebylo vydáno, jak vyplývá z vyjádření jazykové školy. Dle prvoinstančního správního orgánu byla v daném případě jednoznačně naplněna podmínka pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žádosti o udělení povolení k trvalému pobytu bylo zcela nepochybně vyhověno na základě materiálů, které neodpovídají skutečnosti. Ministerstvo vnitra se dále vypořádalo s námitkami žalobkyně. Mimo jiné uvedlo, že skutečnost, že žalobkyně ve správním řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu doložila osvědčení o znalosti českého jazyka ze dne 22. 6. 2016, vydané Univerzitou Karlovou v Praze, nelze považovat za důvod pro zastavení řízení, neboť důvod vedeného řízení neodpadl. Podstatnou skutečností ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je to, co žalobkyně do žádosti o povolení k trvalému pobytu předložila, tedy zda v době podání žádosti o trvalý pobyt dne 11. 6. 2015 skutečně měla oprávnění prokazovat se osvědčením prokazujícím znalost českého jazyka, což bylo v rámci řízení vyvráceno. Složení jazykové zkoušky jeden rok od podání žádosti o povolení k trvalému pobytu neznamená, že žalobkyně disponovala nutnými jazykovými znalostmi k získání osvědčení dne 19. 11. 2014. Skutečnost, že se dne 19. 11. 2014 jednalo ze strany žalobkyně o opakovaný pokus o složení jazykové zkoušky, svědčí tomu, že si žalobkyně musela být dobře vědoma toho, že neuspěje-li u písemné části zkoušky, nebude připuštěna k části ústní, a pokud neuspěje u obou částí zkoušky, pak neuspěje celkově. Dále bylo konstatováno, že ministerstvo nikdy netvrdilo, že předložené Osvědčení je padělkem, jedná se ale zcela prokazatelně o doklad, který je obsahově nesprávný, když osvědčuje něco, co není pravdou. Pravost formuláře osvědčení, podpisu ředitele školy ani razítka prvoinstančního správního orgánu nikdy nezpochybnil. To, jakým způsobem a kdo žalobkyni toto osvědčení předal, řeší Police ČR a pro účely tohoto řízení je to irrelevantní.
25. Opravným rozhodnutím ze dne 12. 10. 2017, č.j. OAM-664-25/ZR-2016, prvoinstanční správní orgán opravil chybu ve jméně žalobkyně, kdy namísto chybného „N. T. H.“ se uvádí správné „N. T. T.“.

26. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobkynino odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění rozhodnutí se pak podrobně a přiléhavě vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. Mimo jiné uvedla, že „z dokladů o průběhu jazykové zkoušky je zřejmé, že se odvolatelka v den datování vydání osvědčení skutečně dostavila k jazykové zkoušce, avšak neuspěla, jak je zřejmé z evidenčního listu uchazeče vydaného jazykovou školou, kde jsou uvedeny kódy „P“ – dle vysvětlivky zkontrolovaný a přítomný uchazeč – a „N“ – dle vysvětlivky uchazeč, který neuspěl, tj. nedosáhl 60 % z 20 bodů, které mohl dosáhnout (tj. 12 bodů) v písemné nebo ústní zkoušce. Z potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR konané dne 19. 11. 2014 je zjevné, že odvolatelka neuspěla v části čtení s porozuměním, kde získala toliko 9 bodů, a že neuspěla v části poslech s porozuměním, kde získala toliko 1 bod, což nedostačovalo na požadovaných 12 bodů z každé z těchto částí písemné zkoušky, nutných k celkovému splnění písemné části zkoušky. Z výše uvedené listiny je zřejmé, že odvolatelka neabsolvovala ústní část zkoušky, neboť k této nebyla připuštěna, nezískala tak žádný bod a tedy ani nemohla dosáhnout na požadovanou hranici úspěšnosti pro vykonání ústní zkoušky ve výši 12 bodů a tedy v rámci jazykové zkoušky ani nemohla uspět celkově. Komise má z výše uvedených písemností za to, že odvolatelka se na zkoušku dostavila, ale nesložila ji úspěšně, a tudíž neměla disponovat osvědčením. Věrohodnost výše uvedených písemností prokazujících pro odvolatelku neúspěšné přezkoušení dokládají i přiložené odpovědní listy z jednotlivých částí písemné zkoušky, dle jejichž obsahu je zřejmé, že neuspěla u písemné zkoušky v části čtení s porozuměním a poslech s porozuměním, když ani v jedné z těchto částí písemné zkoušky nezískala nutných 12 bodů. Vyhodnocené odpovědní listy jsou stvrzeny podpisy hodnotících členů zkušební komise. Vyhodnocení jednotlivých částí písemné zkoušky tak odpovídá tomu, co je uvedeno v evidenčním listu uchazeče a co je uvedeno v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, tedy že odvolatelka nesplnila podmínky úspěšného složení jazykové zkoušky. Vzhledem ke skutečnosti, že odvolatelce byl přidělen jako uchazeči o jazykovou zkoušku kód CZ-2014-248 a tento kód je zaznamenán jak v evidenčním listu uchazeče, tak v potvrzení o zkoušce z českého jazyka pro trvalý pobyt v ČR, tak i k jednotlivým odpovědním listům, není pochyb o tom, že se tyto písemnosti vztahují k osobě odvolatelky a k jí vykonávané zkoušce.“

Dále žalovaná uvedla, že „odvolatelce přidělený kód CZ-2014-248 je zjevným identifikátorem odvolatelky jako uchazeče o jazykovou zkoušku ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb. S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že jazyková škola v Ministerstvu vnitra poskytnutých dokumentech odvolatelku označila nezaměnitelným označením, tudíž nic nenasvědčuje např. záměně odvolatelky s jinou osobou. Komise uvádí, že písemnosti o průběhu jazykové zkoušky ze dne 19. 11. 2014, získané Ministerstvem vnitra od jazykové školy, dávají přesvědčivý obraz o průběhu jazykové zkoušky, na níž se dostavila odvolatelka dne 19. 11. 2014. Z obsahu jednotlivých částí písemné zkoušky bylo zřejmé, že se odvolatelka zúčastnila úloh písemné části, následně toto bylo vyhodnoceno členy zkušební komise bodovým ohodnocením a poté, vzhledem k její neúspěšnosti při jazykové zkoušce, došlo k vystavení Potvrzení o zkoušce z českého jazyka. Evidenční list pak zaznamenal údaje podstatné k identifikaci odvolatelky, z její strany předložených dokladů i její neúspěšnosti. Z výše uvedených písemností je zřejmé, že se jedná o dokumentaci ve smyslu ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., jež jazyková škola vedla v rámci své dokumentace průběhu a výsledku jazykové zkoušky. Výše uvedené písemnosti poskytnuté jazykovou školou Ministerstvu vnitra tak mají dostatečnou vypovídající hodnotu, neboť se jedná o zdokumentování průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s odvolatelkou dne 19. 11. 2014. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je tedy zřejmé, že Ministerstvo vnitra nepochylovalo, když považovalo písemnosti dokumentující průběh jazykové

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zkoušky ze dne 19. 11. 2014 za dostačující podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť, s ohledem na ustanovení § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., z těchto, jakožto dokumentace zachycující průběh a výsledek jazykové zkoušky odvolatelky konané dne 19. 11. 2014, bylo prokázáno, že zkušební komisi nebylo shledáno, že by odvolatelka splnila podmínky pro vydání osvědčení. Vzhledem k tomu, že ze zjištění Ministerstva vnitra a i z vyjádření odvolatelky před vydáním napadeného rozhodnutí, bylo zřejmé, že osvědčení není padělkem, nebylo nutné vést dokazování za účelem posouzení pravosti osvědčení.“.

Dle žalované je „z obsahu písemností zřejmé, že odvolatelka dne 19. 11. 2014 předstoupila v rámci jazykové zkoušky před zkušební komisi, z jejíhož hodnocení vyplynulo, že nesplnila podmínky pro úspěšné složení jazykové zkoušky a tedy neměla následně obdržet osvědčení, což je ostatně zřejmé i ze sdělení jazykové školy ze dne 16. 11. 2015. Odvolatelka sice tvrdila, že dne 19. 11. 2014 vykonala zkoušku z českého jazyka, ale Ministerstvu vnitra nepředložila žádné důkazy, které by potvrdily, že během jazykové zkoušky složila úspěšně všechny části písemné zkoušky a ústní zkoušku, z nichž se skládala jazyková zkouška, a tedy neprokázala, že osvědčení odpovídá skutečnosti, tj. neprokázala, že by zkušební komise shledala, že prokázala požadované jazykové schopnosti nutné pro vystavení dokladu o požadované znalosti českého jazyka. (...) S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je tak zřejmé, že odvolatelka v rámci žádosti o povolení k trvalému pobytu předložila osvědčení, jež obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, jež neodpovídají skutečnosti. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Ministerstvo vnitra postavilo své rozhodnutí nikoliv na tom, že by odvolatelka předložila padělané nebo pozměněné osvědčení, ale na skutečnosti, že předložené osvědčení neodpovídalo skutečnosti. Osvědčení v rozporu se skutečností, průběhem a výsledkem jazykové zkoušky, konané s odvolatelkou dne 19. 11. 2014, potvrzovalo úspěšné složení jazykové zkoušky povinné pro získání povolení k trvalému pobytu. Osvědčení v rozporu se skutečností, průběhem a výsledkem jazykové zkoušky, konané s odvolatelkou dne 19. 11. 2014, rovněž potvrzovalo, že odvolatelka prokázala požadovanou znalost českého jazyka na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, jež je požadována v ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. Odvolatelka přitom neuspěla ve dvou ze tří částí písemné části zkoušky a neabsolvovala ústní zkoušku, tudíž neprokázala při jazykové zkoušce ze dne 19. 11. 2014 požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu výše uvedené vyhlášky. Bez předložení osvědčení by odvolatelka nemohla splnit podmínku dle ustanovení § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jež jí stanovovalo povinnost předložit doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka získaného po úspěšném vykonání jazykové zkoušky. K odvolatelkou navrženým důkazům Komise uvádí, že Ministerstvo vnitra ani v napadeném rozhodnutí netvrdilo, že by osvědčení bylo padělané nebo pozměněné, tudíž by provedení navržených důkazů nemělo vliv na rozhodnutí ve věci.“.

Žalobkyně si dle žalované „musela být vědoma toho, že pakliže má být úspěšná v jazykové zkoušce, musí splnit podmínky (kritéria) pro složení jazykové zkoušky a splnění podmínek musí být konstatováno zkušební komisí. V případě, že odvolatelka nebyla úspěšná při zkoušce z českého jazyka, resp. nesplnila kritéria pro úspěšné složení jazykové zkoušky, pak jí muselo být zřejmé, že nesplnila podmínky jazykové zkoušky. Z Evidenčního listu uchazeče je zřejmé, že odvolatelka osobně předložila jazykové škole doklady nutné k účasti na jazykové zkoušce (cestovní doklad) a uhradila hotovost ve výši 1 500 Kč nutnou k účasti na jazykové zkoušce, neboť v jejím případě již jednu jazykovou zkoušku neúspěšně vykonala. Odvolatelka již tedy měla, i díky předchozímu neúspěšnému pokusu o složení jazykové zkoušky, zkušenosti s tím, jak jazyková zkouška probíhá. Z výše uvedených skutečností a dále ze skutečnosti, že odvolatelka již jednu zkoušku neúspěšně vykonala, jí muselo být zřejmé, že existují kritéria pro úspěšné Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

absolvování jazykové zkoušky, která musí podstoupit, aby získala osvědčení. Pakliže odvolatelce nebyla dostatečně známa kritéria pro úspěšné absolvování jazykové zkoušky, měla se informovat na kritéria úspěšnosti u jazykové školy, resp. zkušební komise. Z dokumentace vedené jazykovou školou je dostatečně zřejmé, že odvolatelka neuspěla při plnění podmínek pro získání jazykové zkoušky. S výše uvedenou dokumentací jazykové školy se odvolatelka seznámila prostřednictvím zmocněného zástupce dne 22. 8. 2017, avšak k tomuto se konkrétně nevyjádřila a ani nenavrhl provedení důkazů. Odvolatelka pouze uvedla, že si Ministerstvo vnitra neopatřilo relevantní důkazy, avšak, jak již Komise výše uvedla, Ministerstvo vnitra si vyžádalo od jazykové školy dokumentaci vedenou v souladu s ustanovením § 4 odst. 2 vyhlášky č. 348/2008 Sb., k průběhu a výsledku jazykové zkoušky konané s odvolatelkou dne 19. 11. 2014. Vzhledem k tomu, že odvolatelka již jednu jazykovou zkoušku neúspěšně podstoupila a další se rovněž bez úspěchu zúčastnila, tedy již byla opakovaně vystavena kritériím jazykové zkoušky, považuje Komise tvrzení odvolatelky pouze za účelové.“.

V neposlední řadě žalovaná uvedla, že „vzhledem k tomu, že odvolatelka neúspěšně podstoupila jazykovou zkoušku, nemohla být v dobré víře, že získá osvědčení a na základě tohoto (za splnění dalších zákonných podmínek) pak i povolení k trvalému pobytu. Při pokusu o získání jazykové zkoušky dne 19. 11. 2014 odvolatelka dosáhla v části čtení s porozuměním jen 9 bodů a v části poslech s porozuměním dosáhla jen 1 bod, což bylo nedostačující. Odvolatelka se tak ani nemohla zúčastnit a nezúčastnila ústní části jazykové zkoušky, což jen více dokládá, že nemohla jednat v dobré víře. Odvolatelka byla již před pokusem ze dne 19. 11. 2014 při účasti na jazykové zkoušce neúspěšná, a tudíž i z této zkušenosti jí muselo být zřejmé, že nesložením písemné části a ústní části jazykové zkoušky nemůže být úspěšná při získání zkoušky z českého jazyka. Z výše uvedených skutečností je tedy zřejmé, že odvolatelka nebyla schopna prokázat komunikační znalosti českého jazyka na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky. Z ustanovení § 1 písm. e) vyhlášky č. 348/2008 Sb. vyplývá, že odvolatelka byla v rámci jazykové zkoušky povinna prokázat i určitou ústní komunikační schopnost v českém jazyce, což však vzhledem k tomu, že se nezúčastnila ústní zkoušky, nemohla prokázat. Vzhledem k tomu, že odvolatelka svou neúčastí na ústní zkoušce nemohla prokázat svou komunikační schopnost v českém jazyce na úrovni A1 podle Společného evropského referenčního rámce pro jazyky, již byla spolu s dalšími jazykovými schopnostmi povinna dle ustanovení § 1 vyhlášky č. 348/2008 Sb. pro účely získání osvědčení prokázat, musela si být vědoma toho, že v předkládaném osvědčení uvedené tvrzení „toto osvědčení bylo vydáno v souladu s vyhláškou č. 348/2008 Sb., o výuce a zkouškách znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky“ není pravdivé. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem má Komise za to, že si odvolatelka musela být vědoma toho, že neprokázala schopnost českého jazyka v rozsahu nutném pro získání osvědčení. Odvolatelka tedy neměla Ministerstvu vnitra předkládat osvědčení, jež neodpovídalo skutečnosti.“.

27. Obdobnou věcí, jako nyní posuzuje zdejší soud, se zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 18. 10. 2018, č.j. 6 A 243/2017-61, potažmo Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č.j. 9 Azs 392/2018-48, publ. pod č. 3893/2019 Sb. NSS (rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Obdobnost věci je přitom dána nejen jejími skutkovými okolnostmi, ale též žalobními námitkami.
28. Městský soud v Praze uvedl následující: „V posuzované věci je nutné uvést, že žalobci nebyla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu z toho důvodu, že by předložil padělanou listinu, ale z důvodu, že údaje uvedené v jím předloženém osvědčení neodpovídaly skutečnosti (žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nesložil řádně zkoušku z jazyka, ačkoliv předložil osvědčení o složení této zkoušky). V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně konkrétně popsáno, z čeho se taková zkouška skládá a jak ji neúspěšně na druhý pokus skládal žalobce, z tohoto popisu je podle soudu naprosto zřejmé, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, proto pokud předložil příslušné osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti. Tím je podle názoru soudu dostatečně naplnění subjektivní stránka takového jednání v tom smyslu, že takové jednání je možné podřadit pod definici „podvodu“ podle článku 9 odst. 1 Směrnice, jehož se žalobce dovolával. Žádný rozpor úpravy na unijní a národní úrovni tak soud v tomto směru nespatřuje, proto není možné z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí rušit pro rozpor s právem EU.

Pokud žalobce uvádí, že nevěděl, jak příslušná zkouška probíhá, pak takovou námitku soud hodnotí jako nedůvodnou a účelovou – je pochopitelné, že žalobce nemůže být obeznámen se všemi podrobnostmi příslušné zkoušky, stejně jako skutečnost, že od předchozího neúspěšného pokusu si nemusí pamatovat jednotlivé fáze zkoušky, na druhou stranu skutečnost, zda zkoušku vykonal a převzal o tom osvědčení, či nevykonal a takové osvědčení mu nebylo vydáno, je dostatečně obecně srozumitelná a natolik triviální, že si jí musel být jako dospělý člověk vědom, a to minimálně již ze školních let.

Další námitka, že dokazování mělo být vedeno tím směrem, zda žalobce má příslušné znalosti z českého jazyka, je podle názoru soudu také nedůvodná – důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že žalobce předložil příslušné osvědčení, které neosvědčovalo to, co v něm bylo uvedeno, tedy že žalobce složil příslušnou zkoušku z jazyka. Skutečnost, jak český jazyk ovládá, tak nebyla a není zákonným důvodem pro zrušení takového povolení, proto její zjišťování je v tomto případě pro rozhodnutí nepodstatné. Není tak podstatné, zda žalobce má či nemá znalost jazyka v příslušné úrovni, ale že trvalý pobyt byl udělen na základě náležitosti (předloženého osvědčení), v němž údaje uvedené neodpovídaly skutečnosti (osvědčení mělo prokazovat složení jazykové zkoušky dne 3. 12. 2014, ke složení jazykové zkoušky v případě žalobce však nedošlo, osvědčení tak prokazovalo něco, co bylo v rozporu se skutečností, která je taková, že dne 3. 12. 2014 žalobce jazykovou zkoušku nesložil). Proto další zjišťování jiných skutečností již nemá pro rozhodnutí samé význam a bylo by nadbytečné.

Pokud žalobce uváděl, že příslušné osvědčení je veřejnou listinou a tím je nadáno presumpcí správnosti, což sdělení ředitele školy není, a proto by tak mělo být hodnoceno, pak s takovým žalobním bodem soud nemůže zásadně souhlasit. Právě sdělení ředitele školy vyvrátilo zcela zásadní skutečnost, kterou mělo osvědčovat příslušné osvědčení, tedy to, že zkouška byla úspěšně vykonána. Osvědčení tak bylo zpochybněno v samém svém základu a od orgánu, který je sám měl vydat, a nemůže tak být skutečnost v něm uvedená považována za osvědčenou a taková listina nadána presumpcí správnosti po takovém zpochybnění. Pokud žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 9. 6. 2016, čj. 2 As 170/2015-58, pak názor v tomto rozsudku uvedený není na zde posuzovaný skutkový stav aplikovatelný, neboť se týká jiného osvědčení (vysokoškolský diplom), a posuzuje jinou právní otázku (možnost zrušení takového osvědčení). K ničemu takovému zde nedošlo a o ničem takovém nebylo rozhodováno – v souzeném případě nebylo rušeno příslušné osvědčení, ale bylo rozhodováno na základě zjištění, že skutečnost, která je v něm uvedena, a která vedla k vydání povolení k trvalému pobytu, neodpovídala skutečnosti.

V poslední žalobní námitce žalobce uvádí, že podle jeho názoru nikde není stanoveno, že by příslušné osvědčení o zkoušce bylo podstatné pro získání příslušného povolení, pak soud odkazuje na ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu, který tuto skutečnost považuje za podmínku pro Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vydání příslušného povolení. Pokud zákon tuto skutečnost stanoví jako podmínku pro vydání příslušného povolení, jedná se o podstatnou podmínku dodržování integračního opatření, která je v souladu s článkem 5 odst. 2 Směrnice.“

29. Nejvyšší správní soud pak konstatoval: „Stěžovateli bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno na základě § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže (...) b) cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, (...).

Toto povolení bylo původně vydané Ministerstvem vnitra dne 22. 6. 2015 na základě § 68 téhož zákona poté, co stěžovatel předložil doklady požadované v jeho § 70. Mezi ně patří podle § 70 odst. 2 písm. h) také doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný školou, která je uvedena v seznamu škol oprávněných provádět zkoušky znalosti českého jazyka stanoveném vyhláškou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (§ 182a odst. 2), není-li dále stanoveno jinak.

Stěžovatel tvrdí, že brojil v žalobě již proti samotnému zakotvení této podmínky do zákona o pobytu cizinců a městský soud podle něj tuto námitku špatně pochopil a v důsledku toho ji dostatečně nerypořádal. K tomu je nejprve třeba uvést na pravou míru jeho tvrzení v kasační stížnosti. V ní uvedl: „Proto stěžovatel v žalobě namítal, že požadavek předložení osvědčení není integračním opatřením, a tudíž i ust. § 70 odst. 2 písm. h) z.č. 326/1999 Sb. je v rozporu se Směrnicí.“ V této podobě však námitka v žalobě nebyla obsažena. V jejím bodě 5 totiž stěžovatel vůbec neargumentoval § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, na nějž nyní odkazuje v kasační stížnosti, nýbrž pouze připomněl, že zrušit trvalý pobyt podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné kvůli údajům „podstatným pro posouzení žádosti“, ovšem nezbytnost, a tedy podstatnost zkoušky z českého jazyka nijak nevyplyvá ze směrnice 2003/109/ES, neboť ji nelze chápat jako integrační opatření ve smyslu jejího čl. 5 odst. 2.

Městský soud k tomu v bodě 14 rozsudku uvedl: „V poslední žalobní námitce žalobce uvádí, že podle jeho názoru nikde není stanoveno, že by příslušné osvědčení o zkoušce bylo podstatné pro získání příslušného povolení, pak soud odkazuje na ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu, který tuto skutečnost považuje za podmínku pro vydání příslušného povolení. Pokud zákon tuto skutečnost stanoví jako podmínku pro vydání příslušného povolení, jedná se o podstatnou podmínku dodržování integračního opatření, která je v souladu s článkem 5 odst. 2 Směrnice.“

Takové vypořádání uvedené žalobní námitky je zcela dostatečné. Stěžovatel totiž v žalobě bez dalšího spojil pojem údaje „podstatné pro posouzení žádosti“ s možností obsaženou v čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES, podle něhož platí: Členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem. K takovému spojení mezi citovaným ustanovením a pojmem údaje „podstatné pro posouzení žádosti“ však NSS nenachází žádný zjevný důvod. Takovým důvodem jistě nemůže být argumentační zkratka, s níž stěžovatel v žalobě zaměnil v druhé větě tohoto bodu žaloby „podstatnost“ za „nezbytnost“, pro niž pak marně hledal oporu ve směrnici 2003/109/ES. Až městský soud stěžovatele, a to zcela správně, odkázal právě na § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který vyjmenovává doklady, které musejí být přiloženy k žádosti o povolení k trvalému pobytu, a jsou v tomto ohledu „podstatné pro posouzení žádosti“. Mezi ně, jak již uvedeno, patří i doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka. Městský soud tedy uvedenou námitku vypořádal nejen dostatečně, ale také věcně správně, neboť osvědčení o jazykové zkoušce je

obligatorní přílohou žádosti o povolení k trvalému pobytu, a je tedy náležitostí „podstatnou pro posouzení žádosti“. K čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES nemá žádný zjevný vztah.

Další námitka je založena na tvrzení, že městský soud dostatečně neodůvodnil svůj závěr, že si stěžovatel musel být vědom toho, že zkoušku dne 3. 12. 2014 nesložil. Městský soud k tomu v bodě 10 rozsudku uvedl: „V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně konkrétně popsáno, z čeho se taková zkouška skládá a jak ji neúspěšně na druhý pokus skládal žalobce, z tohoto popisu je podle soudu naprosto zřejmé, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, proto pokud předložil příslušné osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti. Tím je podle názoru soudu dostatečně naplnění subjektivní stránka takového jednání v tom smyslu, že takové jednání je možné podřadit pod definici ‚podvodu‘ podle článku 9 odst. 1 Směrnice, jehož se žalobce dovolával. Žádný rozpor úpravy na unijní a národní úpravy tak soud v tomto směru nespatřuje, proto není možné z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí rušit pro rozpor s právem EU.“

Tato úvaha je jistě stručná, to je však dáno tím, že se městský soud ztotožnil s podrobným věcným posouzením v rozhodnutí žalované, na které zde výslovně odkázal. Ani z pohledu Nejvyššího správního soudu není k posouzení provedenému na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí žalované co dodat. Žalovaná zde připomněla, že stěžovatel, který se k jazykové zkoušce dostavil dne 3. 12. 2014, si musel být vědom toho, že úspěšné složení může konstatovat výhradně zkušební komise. Měl zkušenosti s tím, jak tato zkouška probíhá, neboť ji již předtím neúspěšně skládal. Z dokumentace vedené jazykovou školou a založené nyní ve správním spise bylo zjevné, že neuspěl v písemné části, neboť v části čtení s porozuměním dosáhl jen 8 bodů a v části poslech s porozuměním jen 5 bodů, přestože v obou případech by k postupu do ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů. K ústní části zkoušky nebyl vůbec připuštěn, z čehož mu muselo být zřejmé, že ve zkoušce neuspěl. I podle Nejvyššího správního soudu je z tohoto popisu žalované, na který městský soud odkázal, zcela zjevné, že nemohl být v dobré víře, že uspěl. Stěžovatelem v žalobě naznačovaná představa, že se cizinci dostavují k vykonání této zkoušky, aniž by vůbec znali nejzákladnější podmínky jejího úspěšného složení, a tedy aniž by na jejím konci vůbec pochopili, zda ji absolvovali, je podle Nejvyššího správního soudu neuvěřitelná. Nelze tedy uvěřit tvrzení, že stěžovatel neuspěl ve dvou ze tří částí písemné zkoušky, vůbec nebyl připuštěn k části ústní, a přesto odešel s pocitem, že ve zkoušce uspěl.

Za této situace nemohl být v dobré víře, když ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil osvědčení, podle něhož při zkoušce dne 3. 12. 2014 znalost českého jazyka prokázal. Naopak si musel být vědom, že pozitivní osvědčení, které navzdory negativnímu výsledku zkoušky k žádosti přiložil, je buď padělané, nebo pozměněné nebo že přinejmenším údaje v něm obsažené neodpovídají skutečnosti. Kterákoli z těchto tří možností dostačuje podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

(...)

Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy třeba vykládat konformně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES, který transponuje do českého práva. Toto ustanovení zní: 1. Dlouhodobě pobývajícím rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže a) bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem; (...)

Česká a unijní úprava zde nejsou v rozporu, jak tvrdí stěžovatel, neboť vnitrostátní ustanovení lze vyložit souladně s požadavky právě citovaného článku směrnice 2003/109/ES. Z povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vykládat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konformně s citovaným ustanovením směrnice plyne, že k naplnění jeho podmínek je potřebný také aspekt podvodného jednání, byť v samotném zákonném ustanovení není výslovně uveden. Jinak řečeno, ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je možno přistoupit pouze tehdy, pokud jsou cizincem předloženy náležitosti padělané anebo pozměněné, v takovém případě je totiž aspekt „podvodnosti“ obsažen již v samotném pojmu padělání či pozměnění, anebo pokud cizinec předloží náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, a to z důvodu podvodného jednání.

Stěžovatel ovšem jde ve svém výkladu citovaného ustanovení ještě dál a tvrdí, že nestačí jen přítomnost podvodného jednání, ale že musí jít o podvod připsatelný samotnému cizinci. K tomu pak uvádí, že on sám se podvodu nedopustil, zejména pak ne podvodu ve smyslu § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. K tomu je třeba nejprve vyjasnit, že z ničeho neplyne, že by podmínka „podvodu“ uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES byla naplněna pouze spácháním trestného činu podvodu ve smyslu českého trestního zákoníku. Takový výklad by odporoval principu autonomního výkladu pojmů unijního práva, přičemž z ničeho neplyne, že by směrnice ke splnění této podmínky vyžadovala všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu (popřípadě dokonce odsouzení za něj), tedy nejen uvedení v omyl, využití cizího omylu nebo zamlčení podstatné skutečnosti, ale také sebeobohacení a způsobení škody nikoli nepatrné na cizím majetku. Navíc nelze přehlédnout, že jiné jazykové verze, které jsou i z hlediska českého práva stejně závazné jako jazyková verze česká, dávají pro toto odlišení terminologický podklad, když mluví spíše o „podvodném jednání“ než o „podvodu“ (příkladem možno uvést německé „auf täuschende Art und Weise erlangt hat“, anglické „fraudulent acquisition“, francouzské „l'acquisition frauduleuse“, či slovenské „zistenie podvodného získania“). Citovaný článek tedy požaduje, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno „podvodným jednáním“ v obecném významu tohoto spojení, nikoli nutně aby bylo získáno „podvodem“ ve smyslu skutkové podstaty obsažené v § 209 trestního zákoníku.

Je pravdou, že ve správním řízení ani v řízení před městským soudem nebylo prokazováno, zda a případně jakým způsobem se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Ze samotného textu směrnice 2003/109/ES, a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný.

Tuto spornou právní otázku nicméně nedávno v reakci na předběžnou otázku nizozemské Státní rady jasně vyřešil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y.* Ten reagoval na případ, kdy bylo povolení k pobytu odňato otci rodiny, který v žádosti o pobytové povolení uváděl nepravdivé údaje o obchodní společnosti, jíž měl být zaměstnán, a v návaznosti na to byla odňata pobytová povolení také jeho manželce a jeho synovi, kteří se sami žádného podvodného jednání nedopustili a nesli pouze důsledky podvodného jednání spáchaného jinou osobou (otcem, respektive jeho údajným zaměstnavatelem), přičemž údajně ani nevěděli, že informace uvedené v jejich žádostech o získání povolení k pobytu jsou nepravdivé. Nizozemská Státní rada položila Soudnímu dvoru EU mimo jiné následující předběžnou otázku: „Musí být čl. 9 odst. 1 návětí a písm. a) směrnice 2003/109 vykládán v tom smyslu, že brání odnětí právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v případě, kdy bylo toto postavení přiznáno na základě podvodných informací, avšak dlouhodobě pobývající rezident nevěděl, že tyto informace mají

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podvodnou povahu?“ Soudní dvůr na takto položenou otázku jednoznačně odpověděl: „Článek 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, že bylo právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznáno státním příslušníkům třetí země na základě pozměněných dokladů, okolnost, že tito státní příslušníci o podvodné povaze těchto dokladů nevěděli, nebrání tomu, aby dotýčný členský stát na základě tohoto ustanovení toto právní postavení odňal.“ V bodě 65 pak dodal, „že se nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchán nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.“ Jinak řečeno, není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.

Právě uvedená úvaha je nicméně pouze reakcí na tvrzení obsažené v bodě 3 kasační stížnosti, kde stěžovatel polemizoval s názorem žalované, potvrzeným nyní Soudním dvorem EU, že ke zrušení povolení k trvalému pobytu postačuje i podvodné jednání jiné osoby než samotného cizince, o jehož povolení k pobytu jde. V nyní posuzovaném případě ovšem bylo pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dostatečné již to, že bylo bez pochyb prokázáno, že se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Výše již bylo rozebráno, že u jazykové zkoušky neuspěl a musel si být svého neúspěchu vědom, a přesto předložil osvědčení tvrdící pravý opak. I samotné předložení osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být neúspěšného složení zkoušky vědom, je podle názoru NSS nutno chápat jako „podvodné jednání“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Za této situace správní orgány nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného stěžovatele, spočívajícího v předložení vědomě nepravdivého osvědčení Ministerstvu vnitra, bylo přítomno i další podvodné jednání spočívající ve vyhotovení tohoto osvědčení, ať už v podobě jeho zfalšování, pozměnění nebo třeba vyhotovení pracovníkem jazykové školy v důsledku korupce. I takové podvodné jednání jiné osoby, pokud by je stěžovatel využil ve svůj prospěch, by sice pohledem právě citovaného rozsudku Soudního dvora EU bylo dostatečné k naplnění podmínky podvodného jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES; v nyní posuzovaném případě je však podstatné to, že se podvodného jednání spočívajícího ve vědomém předložení tohoto nepravdivého osvědčení dopustil sám stěžovatel.“

30. Zdejší soud se s výše prezentovanými závěry obou soudů ztotožňuje a má za to, že zcela vyčerpávajícím způsobem poskytují odpověď i na žalobkyniny námitky v této právní věci, tj. věci vedené pod sp. zn. 30A 34/2018. Dlužno doplnit, že ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č.j. 9 Azs 392/2018-48, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, č.j. 6 A 243/2017-61, spojená s návrhem na zrušení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců byla usnesením Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2019, sp.zn. I. ÚS 1645/2019, odmítnuta.
31. Soud proto jen ve stručnosti uvádí, že ve správním řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobkyně požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložila. Jazyková škola doložila přesvědčivé podklady svědčící o tom, že žalobkyně nebyla u zkoušky úspěšná, resp. nezískala dostatek bodů k tomu, aby byla připuštěna k ústní části zkoušky. Tyto podklady se přitom žalobkyni nepodařilo zpochybnit. Jestliže z předmětných podkladů plyne, že žalobkyně nebyla ani připuštěna k ústní části zkoušky, je nepravděpodobné, že by nevěděla o tom, že obsah Osvědčení, které předložila, není pravdivý. Pokud tedy žalobkyně předložila osvědčení o úspěšném absolvování jazykové zkoušky, jednalo se o doklad [dle §

70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců podstatný pro posouzení žádosti], v němž uvedené údaje neodpovídaly skutečnosti. Podle soudu bylo ve správním řízení spolehlivě prokázáno, že žalobkyně požadovanou zkoušku z českého jazyka nesložila. Správní orgány obou stupňů tuto skutečnost taktéž shledaly, přičemž ve svých rozhodnutích naprosto zřejmě uvedly, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů byla zrušena platnost žalobkynina povolení k trvalému pobytu. Z napadeného rozhodnutí je patrné i to, jaký postoj žalovaná zaujala k odvolání žalobkyně. Rozhodnutí byla odůvodněna jasně, určitě, srozumitelně a splňuje také nároky na jejich přesvědčivost.

32. Pokud jde o žalobní námitky, tyto soud neshledal důvodnými, přičemž v podrobnostech odkazuje na výše citované rozsudky Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, které – jak již bylo řečeno – precizně vyvracejí žalobkyninu argumentaci a se kterými se zdejší soud zcela ztotožňuje. Dle názoru soudu by nebylo smysluplné a ku prospěchu věci, aby soud opakoval již jednou vyřčené, a proto pro stručnost na závěry Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu odkázal.

[VI] Rozhodnutí soudu

33. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[VII] Náklady řízení

34. Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalované žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 4. 12. 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu